

Cirkelpunt

Stilte en Rust...

Waarom al dat jachten en jagen
en zich verliezen in het ritme van alledag,
in de eb en vloed van het leven,
in de golving van de wereldzee.
Alles komt en gaat en is van voorbijgaande aard,
alles kent zijn doel en bereikt zijn bestemming,
niets gebeurt om niets...

Waarom zich vermoeien in de betrachtning
de tijding te veranderen
en de golfslag te beteugelen.
Leer van de meeuw
de kunst van het meedeinen,
van het speelse duiken zonder te verdrinken,
van het vliegen op eigen kracht..

Hoe onstuimig het wereldtoneel ook is,
verlies jezelf niet in de rol jou toebedeeld.
Herinner je jouw ware identiteit,
jouw stralende gelaat
dat schuil gaat achter het masker
der persoonlijkheid...
dat slechts de golf is, niet de oceaan,
slechts de golfslag is, niet haar kracht.

Herken het spel en beweeg je vrij
op het schaakbord van zwart en wit;
wordt een stip in onmetelijkheid,
een medespeler in het grote Levensboek
van die Ene Bezieler
die in jou
tot wasdom komt...

Kom dan in de kring der Verliefdens,
van zij die Weten niets te weten,
van zij die Liefhebben om niet,
van zij die zichzelf durven verliezen
opdat ze zouden vinden.
Kom en sluit je aan,
betreedt dit nieuwe Veld
en zing het lied van bevrijding,
in stemmige samenzang,
met pure, heldere klanken,
geweven tot één melodie...

Tril in harmonie
met de Hartslag van het Leven.
Vlieg als een adelaar vrij de wereld in;
eenzaam hoog
en met scherpe blik,
onderscheidend al wat is...
Spring als een gazelle
door 's levens bergen en dalen;
sierlijk en gezwind,
met licht lopende pas
uitdrukking gevend aan 's levensdans...
Ontdek nieuwe mogelijkheden
Geloof in je eigen zielekracht
en vindt als de 'vrije' meeuw,
je nieuwe 'vlucht'...

(M)cirkelpunt

Wanneer zal worden 'geweten' dat elke dag geteld is in dit fysieke veld en dat dit 'moment' tussen geboren worden en sterven het enige moment is, eenieder geschonken om de zielsopdracht zo goed mogelijk te volbrengen....

Wanneer zal men de moed hebben om te durven opstaan en het juk af te werpen van het 'geleefd worden', van het slaafse volgen van wat anderen dicteren ...

Wanneer zal men zich durven ontdoen van de van kinds af aan ingelepelde 'programmatie'...

Wanneer zal men zich herinneren 'heem-loos' te zijn en te weten dat de 'thuishaven' hier niet gevonden kan worden, dat het eeuwige leven niet betracht kan worden op deze aarde? Dat sterven bij geboorte hoort?

Wanneer wordt men met andere woorden 'Bewust'?

Ligt het antwoord niet in de vraag 'wie ben ik' en 'wat moet ik hier', 'waar kom ik vandaan' en 'waarheen zal ik gaan?' 'Waarom vertoef ik in een oord dat het mijne niet lijkt te zijn en wat is het doel van dit bestaan?'

Want wie is die mens die zichzelf een 'ikje' noemt, die leeft door zijn aardse dromen of door hen wordt geleefd; die wil voldoen aan de vele verwachtingen en diep teleurgesteld wordt wanneer zijn verlangens niet ingelost worden; die zijn dromen verder in de tijd projecteert en vergeet om te leven omdat hij gelooft dat hij nog zoveel moet en hij nog zoveel wil ...

Is het niet daardoor dat 'sterven' als een doembeeld opduikt in zijn gedachten?

Omdat eindigheid niet past in zijn plannen, omdat hij niet kan aanvaarden dat hij op een dag afscheid zal moeten nemen van dit dualistische bestaan, van alles en iedereen, van dit korte 'tijdsmoment' dat aanvankelijk eendeloos leek te zijn? Is het niet omdat de ware toedracht hem niet meer bekend is en hij onwetend is geworden van zijn eigen werkelijkheid, dat hij zich zo vastklemt aan dit leven, omdat dit voor hem de enige realiteit is die hij kent, door wat zijn 5 zintuigen hem vertellen?

Misschien wel omdat er diep verscholen een vaag en onbewust weten leeft, een vage herinnering aan eeuwigheid, aan gelukzaligheid, maar hij zich niet meer kan herinneren wat dit betekent.

Hoelang wil hij hier dan nog met doorgaan, hoelang wil hij nog geslingerd worden tussen genoegdoening en ontgoocheling, tussen slapen en dromen, tussen blijheid en verdriet...

Hoelang wil hij vastgeklemd blijven aan het rad van wedergeboorte of het wiel van samsara (begoocheling)?

Hoelang wil hij nog doorheen lijden en pijn blijven ervaren?

Hoelang duurt het nog vooraleer de innerlijke mens ontwaakt en opstaat uit zijn graf?

Op de weg tussen geboorte en dood vindt cyclus na cyclus een nieuwe persoonlijkheid zijn bestemming.

Steeds weer kronkelt die weg voor hem, naargelang de

karmische resten en patronen die opgeslagen liggen in de ziel. Het is een ervaringsweg die uitnodigt en nieuwe kansen schept voor de ziel of de microkosmos waarin de persoonlijkheid existeert. Een kans tot bevrijding uit zijn aardse gevangenis, een kans tot vergeestelijking van de mens door die kleine Godsvonk die sluimert in zijn hart en de sleutel is tot het grote Ontwaken.

Al dan niet beladen met veel pijn en verdriet vervolgt hij dit levenspad, zichzelf steeds herhalend, tot het moment aanbreekt waarin hij doodmoe het Licht kan zien en hiernaar tracht.

Daarvoor leeft en sterft hij in eindeloze cirkelgang, binnen die kleine tijdspanne op aarde, zonder zich vragen te stellen. Hij meent het leven te kennen, hij meent te leven. Doch net zoals alles in de natuur geboren wordt en sterft, zo ook elke mens.

Deze aarde is een groot ervaringsveld, een veld vol beweging en actie, een veld van verandering waarvoor de mens zichzelf leert kennen.

Onbewust verliest hij zich hierin, ondergaat wat op hem afkomt en schept aldus zijn eigen werkelijkheid. Hij is een geconditioneerd wezen geworden, levend naar het ritme van uren, minuten, dagen, weken, maanden, jaren enz...want hierop is deze wereld helemaal afgestemd.

Zijn natuurlijke intuïtieve instelling is op sterven na dood. Hij herkent de taal niet meer van de kosmos en de aarde... de symboliek is hem onbekend geworden van het totale plaatje waarin hij zich bevindt.

Hij verkeert in de onmogelijkheid om de werelden om hem heen te begrijpen en hun taal te verstaan.

De natuur is hem vreemd geworden en gereduceerd tot koopwaar, tot economische product.

Hij beseft niet dat wat buiten is een afspiegeling is van dat wat binnen is ...

Door zijn egoïstische korte termijn denken beschadigt hij hierdoor zichzelf, zijn medeschepselen en de planeet. Haar oceanen en rivieren worden levenloos, een vergiftigd biotoop voor al het leven dat zich hierin bevindt of zich hieraan voedt en laaft. Haar lucht is onzuiver, zwaar vervuild met toxinen, net als haar bodem die door allerlei vormen van uitbuiting wordt verwoest.

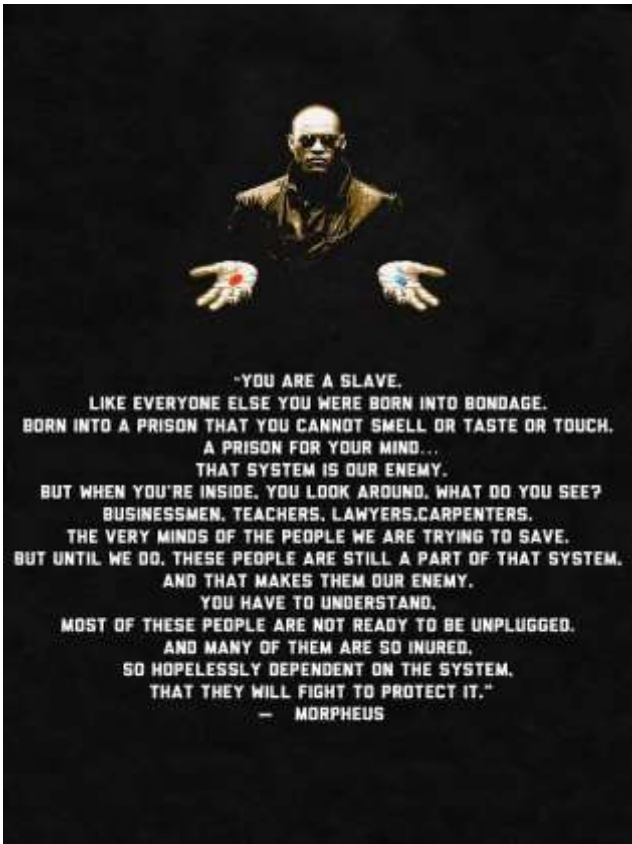
De mens profileert zich als een almachtig patriarch die meent alles in zijn bezit te kunnen nemen.

Hoogmoedig, arrogant en dictatoriaal gedraagt hij zich ten opzichte van al wat leeft. Hij kijkt neer op zijn medemens, op andere rassen, ideologieën en voelt zich superieur.

Hij is het meesterbrein geworden ipv een mens met een kloppend hart en schept aldus zijn eigen werkelijkheid. Want alles kan verklaard worden, alles kan geanalyseerd worden, alles kan gemanipuleerd worden....

Tussen geboorte en dood...

Zodoende wordt hij een gevaarlijk roofdier, geraffineerd, sluw en slim, zo laten zijn handelingen zien... Hij leeft vanuit Begeerte en kent de Liefde niet meer.

De aarde als decor waarin de mens geplaatst werd als kans om zijn oorspronkelijkheid opnieuw te herinneren is door hem misbruikt en beschadigd ...

Kon hij maar beseffen dat geen enkele handeling die gesteld wordt, geen enkele gedachte die gevoed wordt niet zonder gevolg is....

Dat iedereen met iedereen verbonden is en elke daad een weerslag heeft op de rest van de mensheid en dat vooral hetgeen wat niet waargenomen wordt oorzaak is van het verstevigen van deze cirkelgang.

De mensheid wordt langs alle kanten beïnvloed, beïnvloed, gemanipuleerd en is zich hier niet van bewust. Er is een wereld actief naast deze fysieke wereld, een wereld die de spiegelzijde vormt van eenzelfde medaille. Een wereld die de mens influistert, die hem via zijn zwaktes raakt, buitensporige emoties opwekt en die kost wat kost wil overleven door de vele etherische aderlatingen en het fysieke bloedvergieten die bewust worden opgewekt.

Een wereld van allerlei energieën, niet belichaamde krachten die meer en meer zichtbaar worden in deze tijd. Veel psychische ziekten en stoornissen vinden daar hun oorzaak. Het is een ongekende wereld voor velen en toch is de invloed die ervan uitgaat van een ongezien formaat.

Wie is dus die mens die denkt het leven te controleren en zijn bestaan voor alles veilig wil stellen; en indien hij hierin faalt, dit leven wil ontvluchten, omdat alles waarvan hij droomde of naar streefde als een kaarthuisje in elkaar valt, omdat het lijden de overhand genomen heeft en alle verlangens in de kiem gesmoord zijn; omdat hij geen uitweg meer ziet, geen alternatief en de dood hierbij als enige bevrijder ziet...

Helaas is dit wellicht nog de grootste illusie, want de cirkel draait eindeloos door ...

*'De begeertekracht is de pijl
die door de ring van de dood
zichzelf voortplant'
Marcel Messing*

Is hij dan zo diep gevallen, zo ver afgedwaald dat hij een karikatuur geworden is van zichzelf?

Voelt hij niet diep in hem het kloppende hart dat hem doet leven en beseft hij dan niet dat dit de bron is van zijn bestaan en dat het brein, ook al is het een heel vernuftig apparaat, hier niet zonder kan?

In huidige tijd en vooral in het westen leidt dit een eigen leven en denkt op zichzelf te kunnen bestaan. Het brein wordt hoog in ere gehouden en daar zijn onze scholen, onze opleidingen en opvoeding op gericht. Stilaan vormt zich dan een virtuele wereld, een wereld geschapen door het intellect, een wereld met verkilde en verkleumde harten omdat de mens de verbinding kwijtgeraakt is met zijn oorsprong, met het Levenshart...daar waar de kiemkracht ligt tot het ware leven. Het mooie spirituele wezen dat hij ooit eens was ligt in hem verborgen, onaangetast en wacht tot de tijding rijp is en de ziel het uitschreeuwt! Want...

*"You cannot transmit wisdom
and insight to another person.
The seed is already there.
A good teacher touches the seed,
allowing it to wake up,
to sprout, and to grow."
Thich Nhat Hanh*

Kon hij er zich maar bewust van worden dat deze planeet niet in handen is van Liefde, dat de Tegenkracht de koers bepaalt die de mens het liefst heel erg dom en onwetend houdt, bij voorkeur door zand in de ogen te strooien. Veel leed zou bespaard kunnen worden indien hij zou kunnen zien hoe ver hij afgeleid werd en dat het tweeledige kwaad de oorzaak is dat hij geslachtofferd wordt.

Enerzijds door het kwaad van buitenaf (Archonten) en anderzijds door de aard van zijn huidige 'natuur' die kost wat kost wil overleven en dan ook tot alles in staat is omwille van dit zelfbehoud.

Elke bezielde mens zal ooit de weg naar huis terug vinden wanneer het moment hiervoor aanbreekt.

Alleen komt het tijdstip dichterbij dat een hele levensgolf van zielen die kans kan grijpen of ze juist niet wil/ kan grijpen, waardoor de scheiding nakend is ...

Een kans die niet zo veelvuldig voorkomt, want niet voor niets wordt dit een tijdsgewricht genoemd, een moment van definitieve omkering, van de hergeboorte in het hart.

Door de aanwezigheid van een groot elektromagnetisch, fijn vibrerend Gnostisch veld is 'redding' elk moment mogelijk, kan het Rad zomaar tot stilstand komen en kan de ziel elk moment zijn karmisch programma doorbreken dmv een Gnostisch ingrijpen, mits zijn hart hiervoor ontvankelijk is.

Je zou het 'Genade' kunnen noemen, het opheffen van karma of vergeving.

*Light will someday split you open;
even if your life is now a cage...
Love will surely burst you wide open,
into an unfettered, blooming, new galaxy.*

Hafez

In tegenstelling van wat meestal gedacht wordt, is Liefde vaak “de steen des aanstoots”, vooral bij die mens die zover is afgedwaald dat zij een bedreiging vormt voor zijn verharde hart en voor zijn ogenschijnlijk ‘veilige’ bestaan.

Hierdoor wordt de scheiding van de schapen en de bokken een feit, naargelang welke 'natuur' leeft in de mens, naargelang de keuzes die hij maakt en in hoeverre hij kan mee-vibreren met het Veld dat aanwezig is en hem roept....

Want de Geest waait waar hij wil en strijkt neer waar

hij wil; enkel daar waar Hij zijn Natuur herkent kan Hij maaltijd houden.

Vrijheid draait steeds om inzicht en verwerkelijking en dit loopt via de Spirituele ervaring, via de 'goede strijd' die in de mens zelf plaats zal moeten vinden mits hij zich in vrijwillige offerande openstelt voor het Licht...Die keuze is er gelukkig steeds.

Helaas wordt het Licht vaak niet gezien en verkiest men in het donker te blijven.

Misschien is de uitdaging te groot, de impact te drastisch, want precies door het Licht wordt het kwaad of de duisternis gezien en gekend binnen de innerlijke ervaring, waardoor deze uiteindelijk aan kracht verliest. Angst verlamt nog zoveel en vertaalt zich in apathie, passiviteit en een zich terugtrekken in zijn eigen veilige wereld of nest.

Onwetendheid lijkt een makkelijker weg, doch een weg die loopt langs een pad van lijden.

Dit is dus een bijzondere tijd...een tijd waarin de mens voor een grote uitdaging wordt geplaatst.

Een tijd waarin hij tot het ware Leven kan ontwaken en kan mee-vibreren in haar ritme waardoor hij Vrij wordt en de fysieke dood hem niet meer kan raken... Een tijd waarin de ‘heiland’ in hem kan opstaan...

(M) cirkelpunt

Come,
come again,
whoever you are,
come!
Heathen,
fire worshipper
or idolatrous,
come!
Come
even if you broke
your penitence
a hundred times,
Ours is the portal of hope,
come as you are.

Rumi

Grote Geest,
Laat onze ogen zonnen zijn
onze handen organen van tederheid
onze voeten steunzolen voor de aarde
onze harten open huizen vol liefde.

Laat onze lichamen ademen als bomen
met takken als reikende handen
om ontheemde zielen
weer te laten wortelen
in het eeuwige licht.

Laat onze lever volstromen met leven
onze neus de geur opsnuiven
van de eerste scheppingsdag
onze lippen de eeuwige geliefde kussen
onze oren de zang van de zielenvogel horen.

Laten we ons oorspronkelijk gelaat tonen.

Vuur kan het niet verbranden
water kan het niet wegspoelen
stormwind kan het niet uiteen doen waaien
aarde kan het niet verbergen onder het stof.

Want wij zijn kinderen van hemel en aarde
van waarheid vervuld
kinderen van het luisterrijke licht
en de liefste liefde
belichamingen van vrede en vrijheid
draggers van de Grote Geest.

Wij zijn niet het lichaam, noch het brein
een ontzield machines.
De liefdesdans van het leven zijn wij
belichamingen van het zijn.

Geen robot kan ons vervangen
geen biotechnoloog ons verbeteren
geen nanodwerg ons uitwissen
geen geneticus
ons het geestelijk koninkrijk onthouden.
Wij zijn de zuidenwind van liefde
de oostenwind van licht
de noordenwind van inzicht
de westenwind van wijsheid
tezamen het oorspronkelijk gelaat
manifestatie van het Ene en de Ene
van Dat wat was
altijd is en altijd zal zijn.

Ook al vergaan tijd en ruimte
verdwijnen heelallen
als zeepbellen in de oceaan van het Ene
wissen kosmische vingers van de tijd
wat naam en vorm heeft steeds weer uit,
de ware mens is altijd geweest
en zal altijd zijn.

Marcel Messing
Frontier-symposium, 27-10-2012

“Uit Egypte geroepen worden” heeft een betekenis die er zeker toe doet, en het is belangrijk dat we dit onderzoeken. Het woord 'Egypte' kan namelijk ook vertaald worden met 'duisternis'. Dus we kunnen het fragment uit de Heilige Schrift ook zo lezen: "Ik heb mijn zoon uit de duisternis geroepen".

Deze verklaring bevat een belangrijke les voor iedere aspirant van het Leven. Als er ooit een tijd van diepe duisternis is geweest, dan is het deze wel. Hebben we ooit een grotere internationale onrust en degeneratie in de wereld geschiedenis meegemaakt? Heeft abnormaliteit niet tegenwoordig zijn hoogste piek bereikt op alle gebieden van het leven? Het is in deze duistere toestand dat iedere 'Zoon' nu door God geroepen wordt. Bijna ieder mens draagt zijn goddelijke Kind - het Christus Kind - in het systeem van zijn microkosmos, maar dat Kind is gekluisterd aan leugens en de schijnwereld. Dit goddelijke wezen is geketend aan onwerkelijkheid, maar wordt nu geroepen door God, door de Logos, de Universele Geest.

Wat moeten we eigenlijk onder de Roep van de Christus verstaan? De Roep van de Christus is niet alleen maar een stem die het bewustzijn raakt en de herinneringen ophaalt aan de tijd van voor de vergetelheid. Deze Roep is een kracht die vandaag feitelijk in de wereld aanwezig is, en die de hele wereld en de hele mensheid raakt. Het is de oorzaak van de diepe en drastische processen en ontwikkelingen. Deze Roep van de Christus zal de mensheid uiteindelijk dwingen om bewust, harmonisch en intelligent te reageren op de vernieuwende Christuskracht - de Nieuwe Geest - die nu de planetaire sfeer binnenkomt. (Tenminste, als zij wil overleven wat er komen gaat). Vandaar dat nostalgie over het verleden geen enkele betekenis meer heeft als de vereisten van dit moment uit het oog worden verloren. Mogen de woorden "Ik heb mijn zoon uit de duisternis geroepen" daarom werkelijke betekenis krijgen voor ons allen, en mogen we gauw begroet worden als een kundig bouwer bij het werk van het Nieuwe Aquarische Convenant!

Uit: de Nieuwe Gnosis/De roep van Christus
Thenewcall

En zo ge luisteren wilt,
de hoogste wijsheid ligt
in het wezen van God zelf.
Een blijk van zijn genade is het,
van alle begrijpen en weten der natuur
te worden verlost.

Jan van het Kruis

U zult ongetwijfeld wel eens een afbeelding hebben gezien van de gestileerde roos. Deze roos wordt gevormd door zeven in elkaar vloeiende cirkels met een gemeenschappelijk hart. Zij is het symbool van de kosmische zevenheid, van de werkelijk goddelijke Aardeplaneet, en wanneer u deze zevenvoudige roos verbonden ziet met het kruis, dan zult u zeker de zin daarvan verstaan.

De mens die dit Rozenkruis tot zijn doelwit kiest, is een transfigurist. Hij is de mens die door middel van de kruisgang de elektromagnetische gevangenis der dialectische natuur verbreekt, om zijn wederopneming in het Verloren Vaderland, het Onbeweeglijk Koninkrijk, mogelijk te maken.

U bemerkt hieruit dat lang niet ieder die zich «rozenkruiser» noemt dezelfde idee voorstaat, en dat lang niet iedereen die zegt het Rozenkruis te volgen, zich op dezelfde weg richt. Er zijn mystieke, occulte, kerkelijke en transfiguristische rozenkruissymbolen. Daarin schuilt natuurlijk voor de zoekende mens een groot gevaar, want lang niet iedere vlag dekt de lading. De grootste voorzichtigheid met symboliek is dan ook voor een ieder die zijn weg nog moet zoeken zeer gewenst.

Mogen wij u daarom uiteenzetten hoezeer het symbool der kosmische zevenheid, het symbool van het Rozenkruis en de vier heilige spijzen de karakters zijn van een zó nabije werkelijkheid dat een der groten kon zeggen: «Het Koninkrijk Gods is binnen in u.»

U herinnert zich dat wij hebben besproken op welke wijze de gevallen mensheid in haar bestaansveld gevangen gehouden wordt in het elektromagnetische veld van de tegen de mens opponerende natuurkrachten. In de aardkring der oertypen en in die der natuurkrachten ontwikkelt zich steeds een krachtig verzet tegen elk ongoddelijk leven, en daar deze aardkringen geheel en al met het menselijke bestaansveld corresponderen, worden allen die in de Val besloten zijn elektromagnetisch gevangen gehouden en door vulkanische en andere natuurwerkingen voorzien van een atmosfeer die geheel bij hun staat-van-zijn past. Wie bestudeert op welke wijze de goddelijke natuur zichzelf beschermt, beseft de waarheid van Jacob Boehmes woorden dat God van dit bestaansveld een afgesloten geheel heeft gemaakt, waarin het al der gevallen mensheid in opgaan, blinken en verzinken zal wentelen tot de dag der zelfbevrijding is aangebroken.

Iedere entiteit die in de kosmische zevenheid tot ontwikkeling komt, is ten nauwste met de fundamentele levensformule van deze planeet verbonden. Wie tegen deze fundamentele levenswet op enigerlei wijze opponeert,

brengt een vibratie voort die een onmiddellijke weerstand der fundamentele natuurkrachten oproept. Als automatisch zenden deze een elektromagnetische stroom uit, die de rebellerende entiteit omringt en bindt, zodat hij daarbuiten niets meer kan ondernemen en schenden. Aldus is hij opgenomen in een «afgesloten geheel», mede om hem tegen zichzelf te beschermen.

In dit nieuwe elektromagnetische veld worden vier elementaire krachten tot openbaring gebracht, die de entiteit in zijn afgeslotenheid tot leeftocht moeten dienen:

*waterstof voor zijn zielerradiatie,
zuurstof voor het verbrandingsproces,
stikstof om dit proces te regelen en in stand te houden,
en koolstof om uitdrukking te geven aan de levensidee die in het betrokken veld heerst.*

Deze vier dialectische krachten bezitten echter nagenoeg in geen enkel opzicht meer de geaardheid van de oorspronkelijke vier heilige spijzen. Zij kolken onder andere omhoog uit de talloze vulkanische trechters, die door de natuurkrachten worden bestuurd.

Door transformatie zijn aldus de vier heilige spijzen voor gebruik door de mens geschikt gemaakt. Het transformatiestation bevindt zich in de aardkring der natuurkrachten en de aldus voor de mens gevormde atmosfeer wordt, evenals hij zelf, door het elektromagnetische veld vastgehouden.

De zuivere, oorspronkelijke, elementaire krachten zijn echter eveneens in de Aarde aanwezig. Hun centrum bevindt zich in het hart van de kosmische zevenheid en komt ongeveer overeen met het middelpunt van wat wij de Aarde noemen. Deze krachten stromen uit de zeven noordpolen naar buiten, tot voeding van alle goddelijke creaturen. Zij worden als oorspronkelijke atmosfeer samen gehouden door het elektromagnetische veld der zeven natuurkrachten, zoals dit veld naar zijn oerwezen tot ontwikkeling komt. De vier oorspronkelijke elementen en de vier dialectische elementen hebben derhalve dezelfde herkomst; het zijn vibraties en radiaties van de oersubstantie.

Stel dat plotseling het incidentele dialectische elektromagnetische veld zou worden opgeheven. Dan zou op hetzelfde moment de dialectische atmosfeer ophouden te bestaan en in de ruimte vervluchtigen en alle mensen zouden komen te staan in de oneindige zee der oorspronkelijke atmosfeer. Zij zouden zich daar niet kunnen handhaven en op hetzelfde

ogenblik in ademnood omkomen. Zij zouden verdrinken in de zee der levende wateren.

Het is goed hierbij even stil te staan, want er blijkt uit dat de menselijke gevangenis niet slechts een straffokolonie is, doch tegelijkertijd een genadeoord, waarin men tracht de mens te helpen wederom het kinschap Gods te verkrijgen. Opnieuw blijkt zo de waarheid van Jacob Boehmes woorden dat God deze wereld in het hart heeft aangegrepen, om een terugkeer mogelijk te maken.

Het staat nu wellicht klaar voor uw bewustzijn, dat er twee atmosferische velden zijn. Niet het ene hier en het andere elders, doch tegelijk existentieel aanwezig, zoals er ook twee elektromagnetische velden existentieel aanwezig zijn. De ene toestand typeert de staat der gevallenheid en der genade, de staat van het geduld en der hulpverlening; de andere toestand de volstrektheid en de goddelijkheid. Beide toestanden zijn aanwezig, op hetzelfde moment, in dezelfde ruimte, hier en nu.

Men kan geen plaats aanwijzen waar de zee der goddelijke levensvolheid niet aanwezig is. Het Koninkrijk Gods en zijn levensatmosfeer is nader dan handen en voeten, Ja, het is binnen in u. En de groten, die van deze goddelijke levensvolheid getuigen, zeggen tot u:

«Zie, ik ben met u, tot aan de voleinding van uw wereld. Hij is midden onder u, die gij niet kent. Het levende water is er, en u kunt het drinken om niet. Wilt u het drinken, wilt u in de andere atmosfeer leven, dan moet u uw eigen incidentele wereld verlaten, dan dient ge uw wereld van nu te voleinden. Ga heen, verlaat al wat ge hebt en volg mij.»

Om echter de gevangenis van uw eigen incidentele wereld te kunnen verlaten, moet u Meester van de Steen worden, moet u de eerste steen leggen voor een nieuwe tempelbouw. Doch om meester te kunnen zijn, moet u eerst leerling worden, leerling-tempelbouwer.

U hebt, door ervaring daartoe verkoren, de aard van uw dialectische gevangenis leren kennen, en u hebt ontdekt dat deze wereld tevens een genadeoord is.

Want de Gnosis begeert niet uw vernietiging, zij verlangt u te helpen. Daarom is er een Universele Broederschap, die de kloof tussen de beide levensatmosferen overbrugt. Zij brengt u iets van het oorspronkelijke levende water, in verschillende toestanden, aangepast bij uw staat-van-zijn. De totale sprong kunt u niet maken en behoeft u ook niet te maken. Er zijn broeders en zusters die u bij iedere stap die u zou willen doen, voorthelpen en die uw voet zetten op één steen van de brug die van uw huidige staat naar de andere voert. Waarom zou u angst en vrees koesteren? Er is niemand die u zal dwingen een stap te ondernemen die u nog niet kunt gaan. Niemand van de broeders wil u forceren. Blijf staan op de steen waarop u staat, en als u kracht hebt voor de

volgende stap zal men u helpen.

Daarom werd er gezegd: *«Kom allen tot mij die vermoeid en beladen zijn en ik zal u rust geven. Zoek en ge zult vinden, klop en u zal worden opengedaan.»*

Er is slechts één voorwaarde tot het pad: er wordt van u verlangd dat u leerling-tempelbouwer zult zijn. Dan zult u ongetwijfeld eens Meester van de Steen worden.

Wat wil het zeggen, leerling-tempelbouwer zijn?

Het wil zeggen dat u de eerste steen gaat leggen voor een nieuwe tempelbouw van de nieuwe mens, en dat u die eerste steen op de Juiste wijze zult gereedmaken. Mogen wij u leren op welke wijze u dit moet doen? Welnu, neem een stuk hardsteen, dat wil zeggen, stel voor u de keiharde basalten werkelijkheid van uw dualistische, doelloze bestaan. Plaats u nu met de scherpe beitel uwer juiste gerichtheid en onwrikbare vastbeslotenheid voor dit stuk werkelijkheid en kerf daarin met al uw kracht de gestileerde roos der kosmische zevenheid. Deze gestileerde roos is dan als een venster in uw gevangenis, waardoor u naar buiten kunt zien.

Door deze roos blikte de Faust van Goethe. Door deze roos staarde Dante naar het Paradiso. Door deze roos ziet met klare blik de leerling-tempelbouwer. Door dit venster heen breekt en beitelst en houdt de leerling nu het kruis.

Hij houdt zijn pad, zijn bevrijdingsweg.

In dit teken zal hij overwinnen, evenals Christiaan Rozenkruis.

Dan plaatst hij zijn steen voor de Gnosis en, terwijl hij voortgaat op het enduristische pad der zelfontlediging, en zijn oude wereld voleindigt, roept hij met het scherp van zijn wapen de vier heilige spijzen op.

Ignis - de oorspronkelijke waterstof,

Flamma - de zuurstof der godswerkelijkheid,

Materia - de tweevoudige kracht der vervulling,

Mater - de vormgevende oorspronkelijke koolstof.

Nu legt hij zijn steen in de nis der verwerkelijking, in de opperzaal der bouwmeesters. Wat dacht u dat er nu zal gebeuren?

«Toen de dag van het Pinksterfeest was aangebroken, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. En er geschiedde plotseling uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en het vervulde het gehele huis waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op ieder van hen.»

De nieuwe atmosfeer, het aloude geestvuur, grijpt de pelgrim en zet zich op hem neer nu hij, gelijk een oude prent het uitbeeldt, met zijn hoofd en zijn staf

door de bol van de dualistische waan heen steekt en de werkelijkheid van de gestileerde roos aanschouwt; nu niet meer als een symbool, doch als een innerlijk bezit, een zich voor hem openende werkelijkheid. Zijn stelsel wordt een radioactief veld van de Broederschap. Hij gaat het oorspronkelijke, goddelijke elektromagnetische veld binnen. Door het leggen van de eerste steen wordt de brand van het geestvuur van zijn vonkatoom ontstoken en wordt de leerling-tempelbouwer een Meester van de Steen.

Moge de roos der zevenvoudige openbaring Gods spoedig als een zevenvoudig vlammenvuur van u gezien worden. Moge in deze lichtende brand uw tempelbouw aanvangen.

Uit :De Komende Nieuwe Mens
Jan Van Rijckenborgh

Het zelf is altijd aanwezig
snel als de gazelle
verstild als een rimpelloos meer
alles doordringend
ocean van al wat is
niet gehecht
één zonder twee
het ene in het vele
toch aan dit alles voorbij
want namen
zijn niet meer dan as
in de vuurzee van de tijd

Marcel Messing

The Way of Wisdom

The wise ones tell you
Where you have fallen
And where you yet may fall -
Invaluable secrets!
Follow them, follow the way.

Do not look for bad company
Or live with those who do not care.
Find friends who love the truth.
Drink deeply.
Live in serenity and joy.

The wise one delights in the truth
And follows the law of the awakened.
The farmer channels water to his land.
The fletcher whittles his arrows.
And the carpenter turns his wood.
So the wise direct their minds.

The wind cannot shake a mountain.
Neither praise nor blame moves the wise ones.
He is clarity.
Hearing the truth,
She is like a lake,
Pure and tranquil and deep.

Want nothing.
Where there is desire,
Say nothing.
Happiness or sorrow -
Whatever befalls you,
Walk on
Untouched, unattached.

Few cross over the river.
Most are stranded on this side.
On the riverbank they run up and down.
But the wise, following the way,
Cross over, beyond the reach of death.

He or she leaves the dark way
For the way of light.

Free from desire,
Free from possessions,
Free from the dark places of the heart.
Free from attachment and appetite,
Following the seven lights of awakening,
And rejoicing greatly in their freedom,
In this world the wise ones
Become themselves a light,
Pure, shining, free.

~ Buddha ~
The Dhammapada

Gnosis voert tot wedergeboorte. Niet tot wedergeboorte met een nieuwe naam en vorm, een nieuwe levensopening, maar tot spirituele wedergeboorte. Die vindt plaats uit 'water' en 'geest'.

Water, Levend water, Gnosis, Geest, Levende geest, Universele geest. Geest van liefde en wijsheid.

De wedergeboren mens weet dat het 'koninkrijk' niet in de hemel is, want dan zouden de vogels hem voor zijn. Het is ook niet in de zee, want dan zouden de vissen hem voor zijn (zie logion 3 van het Evangelie van Thomas). Het 'koninkrijk' is een staat van 'keuzeloos gewaarzijn' (term van Krishnamurti).

Binnen en buiten, hoog en laag bestaan niet in dit universele bewustzijn. Nergens is een centrum te vinden. Alles is zelfloos en daarom in absolute vrede. Kenner, kennis en gekende vallen samen.

In logion 22 van het Evangelie van Thomas zegt Jezus:

*Als ge van twee één zult maken
en het binnenste als het buitenste
en het buitenste als het binnenste
en het bovenste als het onderste
en als ge het mannelijke en het vrouwelijke
tot één maakt
opdat het mannelijke niet mannelijk blijve
en het vrouwelijke niet vrouwelijk,
(...)
dan zult gij het Rijk binnengaan.*

De wedergeboren mens heeft geen 'steen' om zijn hoofd op neer te leggen. Er is geen dogma, opinie, oordeel, godsdienst meer in zijn geest. Nergens hecht hij zich meer aan. Er is geen vaste plek voor hem. Al hebben de vossen holen en de vogels nesten, hij woont nergens meer, omdat hij verankerd is in het Zelf en het Zelf alom aanwezig is. Niets is meer voor hemzelf of van hemzelf. Alles behoort het Zelf toe.

De volstreekte thuisloosheid, die tegelijkertijd opperste vrede is, drukt Jezus zo prachtig uit in de apocriefe tekst van de Handelingen van Johannes:

*Ik heb geen huis
en ik heb huizen. Amen.
Ik heb geen plaats
en ik heb plaatsen. Amen.
Een tempel heb ik niet
en ik heb tempels. Amen.*

Spirituele wedergeboorte is een lang en moeizaam proces, waarbij de mens zich dankzij de gnosis ontdoet van alle waan en illusie. Het is de grootste revolutie in de mens, waarbij alle uiterlijke revoluties verbleken.

'Al zouden we duizenden vijanden in een veldslag verslaan, maar niet onszelf, dan is er geen enkele overwinning behaald', leerde reeds de Boeddha.

En de gnostische leraar Sylvanus onderrichtte:

Maak een eind aan alle kinderlijkheden en verwerf voor jezelf kracht van bewustzijn en ziel, en bind de strijd aan met iedere verdwazing van (je) zinnelijke hartstochten, alsook met gemene hatelijkheid, eerzucht, twistziekte, ergerlijke jaloersheid en wraakzucht, woede en hebzucht. Bewaak jullie kamp met wapens en speren. Bewapen jezelf met al je soldaten, die de woorden zijn, en je aanvoerders, die de raadgevers zijn, en (neem) je bewustzijn tot innerlijke gids.

De spirituele wedergeboorte snijdt voorgoed de navelstreng van naam en vorm door en beëindigt de cyclus van levens.

De gnosticus is in staat om door zijn inzicht 'stenen tot brood' te maken, anders gezegd: veruiterlijkte kennis tot geestelijke spijs te maken, waardoor hij met zijn metgezellen op het pad als in een wonderbaarlijke spijsvermenigvuldiging steeds meer schenkt uit slechts weinig.

De gnosticus wordt niet meer dronken van de wijn der wereld. Hij treedt uit de levensstroom van begeerte en onwetendheid en treedt in de stroom van wijsheid en vrijheid. Hij gaat tegen de stroom der gewoonte in, op zoek naar de bronloze bron.

Hij is in de ware zin des woords een 'voorbijganger' (zie logion 42 uit het Evangelie van Thomas).

De voorbijganger weet dat de wereld voorbijgaat. En hij weet dat hijzelf voorbijgaat. Wat blijft is het Zelf. Aan niets en niemand kan hij zich meer hechten. Daardoor bloeien in zijn hart werkelijke liefde en mededogen op voor al wat leeft.

Wanneer is de mens rijp voor de spirituele wedergeboorte?

Ten eerste: als hij zich de 'kennis des harten' eigen maakt. Als hij niets en niemand meer wil zijn, hoewel hij zijn taak in het leven vervullen zal overeenkomstig zijn talenten en mogelijkheden. Hij ziet af van eer en roem en weet dat het de Vader-Moeder is die in hem handelt, de ongrondelijkheid van het bestaan zelf. Hij herkent in het 'niets en niemand zijn' het ware geluk van alles te zijn.

Ten tweede: als hij voorgoed gezien heeft dat al hetgeen naam en vorm heeft, gedoemd is te verschijnen en te verdwijnen. Dat Chronos, de tijd, al zijn kinderen opeet, behalve het kind van het licht, Zeus. Hij weet: 'er is licht binnen een lichtend wezen' (logion 24 van het Evangelie van Thomas). Hij weet dat niets blijft bestaan in de wereld van naam en vorm. De machtige paleizen, grote culturen, bloeiende godsdiensten, schone kunsten, planeten en

zonnen, sterrenstelsels en universa verschijnen en verdwijnen. Dat de maalstroom van de tijd al hetgeen naam en vorm heeft transformeert in een niet eindigend spel van beweging. Dat alle werelden, stoffelijk, etherisch, astraal, mentaal, hetzelfde lot ondergaan. Dat hemelen en hellen, zelfs de hoogste hemelen der goden, allemaal vergankelijke toestanden zijn en illusie in stand houden zolang we daarnaar streven, wat reeds de Boeddha onderrichtte. Hij heeft geen belangstelling meer voor een andere wereld, etherisch of astraal. Hij ziet ze als vergankelijk en niet bevrijdend. Omdat ze boeiend zijn weet hij ook dat ze 'boeien'.

Als een Arjuna uit de Bhagavad Gita keert hij zich voor goed af van de 'drie werelden', van alle werelden van naam en vorm, op zoek naar verankering in het Ene, het Zelf.

Ten derde: als hij de angel van alle lijden volkomen doorschouwd heeft en weet dat de keten van geboorte, ziekte, lijden en dood veroorzaakt wordt door gebrek aan ware kennis, gnosis. Als hij weet dat gnosis dit wettende rad tot stilstand kan brengen. Dat uit onwetendheid begeerte wordt geboren. Dat uit begeerte ziekte en lijden voortkomen. Dat op ziekte en lijden de dood volgt. Dat op de dood een nieuwe geboorte in naam en vorm volgt. Dat het rad van geboorte, ziekte, lijden en dood maar blijft wemelen totdat de penwortel van onwetendheid en begeerte wordt uitgerukt.

Zo'n mens kan men in de ware zin des woords een 'gnosticus' noemen, 'hij die (ware) kennis heeft'. Door ware kennis, gnosis wordt het stil in hem.

**En de leerling die in de nachtwake
van zijn leven de hemel afspeurt
om het Licht van God te ontdekken,
ziet de vurige vlammen omlaag
schieten en zijn leven aanraken.
De drieheid, de vurige driehoek van
zijn microkosmisch wezen, wordt aan-
gedaan door de goddelijke driehoek.**

Jan van Rijckenborgh

www.apirruiceteketeten.nl

Stil in zijn hoofd. Stil in zijn hart. Stil in zijn handen. Hij wordt een vreemdeling in deze wereld en een vriend van God.

Een bogomiel; een godsvriend; een kathaar; een zuivere naar hoofd, hart en handen. Dan gaat hij over tot de daad en wordt dienstbaar aan mens en wereld. Theorie en praktijk zijn één voor hem.

Uit: Gnosis, de kennis van het hart / Marcel Messing

Beatrice enthroned in her place in the celestial rose

When the dark wood fell before me
And all the paths were overgrown
When the priests of pride say there is no other way
I tilled the sorrows of stone
I did not believe because I could not see
Though you came to me in the night
When the dawn seemed forever lost
You showed me your love in the light of the stars

Cast your eyes on the ocean
Cast your soul to the sea
When the dark night seems endless
Please remember me

Then the mountain rose before me
By the deep well of desire
From the fountain of forgiveness
Beyond the ice and the fire
Though we share this humble path, alone
How fragile is the heart
Oh give these clay feet wings to fly
To touch the face of the stars

Breathe life into this feeble heart
Lift this mortal veil of fear
Take these crumbled hopes, etched with tears
We'll rise above these earthly cares
Please remember me
Please remember me, ...

Dante's prayer/ Loreena Mc Kennith
<http://youtu.be/PUeymJ6JJno>

Een pionier is een vastbeslotene. Na zijn keuze te hebben gedaan, na zich te hebben gericht op zijn doel, gaat hij met grote vastberadenheid op dat doel af. Hij zal drukte en onnodig geraas vermijden. Hij zal niet geven om tegenstand. Alle tegenstand, gelegen tussen hem en zijn doel, zal hij geleidelijk overwinnen. Ook al zal men zijn pogingen geheel en al verkeerd uitleggen; ook al zal hij het slachtoffer worden van haat, laster, daadwerkelijke vijandschap, of wanbegrip; op tactische wijze zal hij deze aanvallen neutraliseren. Hij speelt niet de held, de grote figuur, want er is geen sprake van heldendom in een overwinning die tevoren vaststaat. Hij weet dat alle eer, alle dank, alle aanbidding toekomt aan de grote Bouwheer, die alles formeerde, en aan de Christus, die alle bouw mogelijk maakt.

Een pionier is een vasthoudende. Nimmer geeft hij de moed op. Hij is geen mens met vlagen van enthousiasme, van daverende actie, die daarna in volslagen nietsdoen vervalt. En mocht hij soms als een storm woeden, dan doet hij dat om de onbewusten te wekken uit de slaap.

Een pionier is een wetende. Hij weet wat hij doet. Hij kent de structuur van het grote wordingsplan. Hij weet, dat er geen sprake kan zijn van een eventuele nederlaag. Hij weet dat iedere mens tenslotte tot die ene levenshouding zal moeten komen; dat er geen sprake is van een blijvende negatie van de magische driehoek: Goedheid, Waarheid en Gerechtigheid. En dus wordt de pionier een rustige, zo intens rustig, dat hij staat als in koele gelijkmatigheid te midden van de brand van de tijden. Stap voor stap gaat hij voorwaarts.

In brede slagorde trekt de Broederschap van het Licht op! Denk echter niet dat hier sprake is van de oplossing

van een kosmische formule, van koele nuchtere zakelijkheid. Neen, de grote motorische kracht, die achter deze kosmische methode staat, is Liefde. De pionier weet van deze geopenbaarde Liefde. Ze tintelt in alle dingen en spiegelt ze in ieder oog. Het is de Christussynthese. Deze Liefde van God richt zich onpersoonlijk tot al het geschapene, ze is voor ons, en niet van ons, ook al openbaart ze zich in ons. Deze liefde is dus nimmer egocentrisch; eigenliefde vindt daarin geen gestalte; liefde voor een kleine groep, een gezin, een familie, een natie, of een ras komt hierin niet tot uiting.

De ware pionier heeft iets van deze Christus-synthese en hij streeft ernaar om er steeds meer van te bezitten. Deze Christus-synthese heeft een uitstralend vermogen. Ze kan niet anders dan stralen in de duisternis van deze wereld. Het is de volledige wapenrusting van de Broederschap van het Licht, het enige wapen van de Aquariussen. Hij strijdt met het vuur van de Liefde.

Denk hier ook niet aan een dichterlijke, mystieke of vage doodoener. De pionier strijdt met het Vuur van de Liefde. zoals het vuur van de lagere, van de egocentrische liefde de mensheid verscheurt en onze samenleving tot een hel maakt, zeer concreet en tastbaar, zo is het vuur van de Christusliefde in staat deze lagere levensgemeenschap te verscheuren door het vuur van de daad, zodat uit deze hel de hemel wordt geboren.

[Jan van Rijckenborgh]

Ik eindig met een beroep te doen op u allen, om uw krachten te verenigen, uw gelofte van toewijding aan de dienst der mensheid te hernieuwen, uw eigen denkbeelden en wensen ondergeschikt te maken, uw ogen van uzelf af te wenden en opnieuw te richten op de visie, uw tong te weerhouden van ijdele woorden en kritiek, praatjes en laster, en te lezen en studeren, zodat het werk op intelligente wijze verder komt.

Laat alle studenten in deze tijd van nood en snel zich ontwikkelende gelegenheid besluiten, alles wat zij hebben aan de hulp der mensheid te offeren. Nu is de behoefte en de eis er. De dringende noodzaak van het ogenblik staat voor ons en ik roep u allen, die ik tracht te helpen, op om mee te helpen aan de ingespannen poging der Verhevenen. Zij werken dag en nacht in de poging de mensheid te verlichten en dat kwaad en die rampen af te wenden, die onafscheidelijk aan de huidige situatie zijn verbonden. Ik bied u een kans en zeg u dat ge nodig zijt -zelfs de minste onder u. Ik verzeker u dat groepen studenten, die vereend en met diepe onwankelbare liefde voor elkaar werken, belangrijke resultaten bereiken kunnen. Dat één ieder van u zo moge werken en dat één ieder van u het 'zelf' uit het oog verliezen moge in het besef van de wereldnood, is de ernstige bede en diepste aspiratie van uw broeder, de Tibetaan.

Bron: Verhandeling over Witte Magie"
A. Bailey/ Djwhal Khul

Contact:
am.cirkelpunt@gmail.com

